

Fyodor Dostoevsky

auteur	
auteurnaam	Fjodor Dostojevski
volledige naam	Fjodor Michajlovitsj Dostojevski
geboortedatum	11-11-1821
sterfdatum	09-02-1881
geboorteplaats	Moskou
sterfplaats	Sint Petersburg
wikipedia (NL)	nl.wikipedia.org/...
wikipedia (org)	ru.wikipedia.org/...
Sasteren Dokuwiki	Fyodor Dostoevsky
Belangrijkste Werken	misdaad_en_straf

Fjodor Dostojevski - Russische schrijver, denker, filosoof en publicist[3].

Samengaand lid van de St. Petersburg Academy of Sciences sinds 1877[4]. De klassieker van de wereldliteratuur is volgens de UNESCO een van de meest gelezen schrijvers ter wereld.

De vroege werken van de schrijver, evenals het verhaal "Notes from the Dead House", droegen bij aan de opkomst van het genre van psychologisch proza[5].

Hij werd veroordeeld in de zaak van de Petrosevits voor vier jaar dwangarbeid en zat zijn straf uit in de militaire stad Omsk.

Na zijn dood werd Dostojevski erkend als een klassieker uit de Russische literatuur en een van de beste romanschrijvers van wereldbelang, wordt beschouwd als de eerste vertegenwoordiger van het personalisme in Rusland. Het werk van de Russische schrijver had een impact op de wereldliteratuur, in het bijzonder op het werk van een aantal Nobelprijswinnaars in de literatuur, filosofen Friedrich Nietzsche en Jean-Paul Sartre, evenals de vorming van verschillende psychologische leringen en existentialisme zijn roman van 1864 "Notities uit de underground" wordt beschouwd als een van de eerste werken van de existentialistische literatuur.

De belangrijkste werken van de schrijver zijn de romans van de "Grote Pypunch" - "Misdaad en straf" (1866), Идиот "Idiot" (1869), Бесы "Demonen" (1872), Подросток "Leraar" (1875), "Brets van Karamazov" (1880).[8] Veel beroemde werken van Dostojevski werden herhaaldelijk gefilmd en opgevoerd in het theater, балетныеballet- en operaproducties werden opgevoerd.

Biografie

Oorsprong. Vroege jaren (1821-1837)

De familie van Dostojevski

De familie Dostojevski is afkomstig van de boyar Danila Ivanovich Irtishv (Rtishchev, Rtishevich, Irtishchevich, Artishchevich), die op 6 oktober 1506 het domein "Dostojev" kreeg in de parochie

Porech van het Pinsky-district, ten noordwesten van Pinsk[9]. Onderzoekers van de oorsprong van de achternaam zijn er bijna zeker van dat alle Dostojevski afstammelingen zijn van Danila Irtishcheva[10]. Volgens lokale legendes komt de naam "Dostoevo" van de vloer. dostojnik - hoogwaardigheidsbekleder, een close-up van de soeverein. "Worthys" werd met enige bespottende inwoners van het dorp genoemd, waaruit de prinselijke dienaar werd gerekruteerd. Er werd gesuggereerd dat deze mensen "waardig" waren voor deze dienst [11][11]. In de regio Brest in Wit-Rusland is het dorp Dostoevo bewaard gebleven. De voorvader van Danila Ivanovich Rtishbov was volgens onderzoekers de Tataren Aslan-Chelebi-Murza die in 1389 de Gouden Horde verliet en in de Moskouse prins Dmitry Donskoy in de orthodoxie werd gedoopt. De zoon van deze Tatantain kreeg de bijnaam de Brede Mond en zijn nakomelingen werden de Rishchetvo. Het wapen van de Rtishchev, dat een halve maan, een zeshoekige ster en een paar gewapende tataraten afbeeldde, geeft de niet-orthodoxe oorsprong van [13]het geslacht aan.

Ten slotte was de achternaam "Dostojevski" verankerd in de kleinkinderen van Danila Ivanovich, wiens afstammelingen uiteindelijk een typische sergel zachtaardig werden.[14][15] De Pinsk tak van Dostojevski voor bijna twee eeuwen werd genoemd in verschillende documenten, maar uiteindelijk geïntegreerd de Pools-Litouwse staat, het verliezen van de adel[16].] In de tweede helft van de zeventiende eeuw verhuisde het geslacht naar Oekraïne. Tegelijkertijd is het aantal vermeldingen van de naam in historische documenten [sterk gedaald De onderzoekers vonden geen eenduidig verband tussen de schrijver en de oprichter van het geslacht Danila Irtishchev.[19] Het is alleen bekend dat de directe voorouders van de schrijver in de eerste helft van de achttiende eeuw op Volyn leefden[18]. Om de genealogische kloof van meerdere generaties te overwinnen, gebruikten de onderzoekers de reconstructiemethode.[20] Zelfs over de grootvader van de schrijver Andrei Grigorievitsj Dostojevski, zijn er geen exacte gegevens. Het is bekend dat hij rond 1756 in Volyn werd geboren in de familie van een kleine slachtpartij. In 1775 verhuisde hij samen met zijn vader en broers naar het woiwodschap Brocclavia, dat na de tweede verdeling van het Pools-Litouwse Gemenebest deel uitmaakte van het Russische Rijk. Sinds 1782 was Andrei Dostojevski een priester in het dorp Voitovtsy.

Ouders van de schrijver

Vader - Mikhail Andrejeevich

Moeder van de schrijver Maria Fjodorovna

De eerste Dostojevski, waarover betrouwbare gegevens beschikbaar zijn, is de vader van de schrijver, Mikhail Andrejevitsj Dostojevski[21]. Volgens de ontdekte documenten werd Mikhail Dostojevski geboren in 1789 in het dorp Voitovtsy[,]in 1802 ging hij het theologische seminarie in het Shargorod Nikolaev-klooster binnen.[23] In augustus 1809 vaardigde Alexander I een decreet uit over de definitie van nog eens 120 mensen van theologische academies en seminaries in de Imperial Medical and Surgical Academy.[24] Mikhail Dostojevski slaagde met succes voor de examens en op 14 oktober 1809 sloot zich aan bij het aantal gerangschikte leerlingen voor de medische eenheid in de afdeling van de Academie [in Moskou Tijdens de Patriottische Oorlog van 1812 werd een student van de 4e klas Dostojevski voor [26]]лекарем[27]]het eerst gestuurd "om de zieken en gewonden te gebruiken" en later de tyfusepidemie bestreden. Op 5 augustus 1813 kreeg hij de titel van personeel van de arts van de 1e afdeling aan het Borodino Infanterieregiment[27] op 5 augustus 1816.

In april 1818 werd Mikhail Dostojevski overgebracht als ординаторombewoner naar een militair ziekenhuis [28]in Moskou, waar hij al snel Maria Nechaeva ontmoette, de dochter van de koopman van het 3e gilde, Fyodor Timofeevich Nechajev, die plaatsvond uit de oude Posad-steden Borovsk, [29]de provincie Kaluga. Nechajev's handel in de doekrij bloeide tot de invasie van Napoleon, waarna

de koopman bijna zijn hele fortuin verloor.] Maria's oudere zus, Alexandra, die getrouwd was met de rijke eersteklas koopman van het 1st Guild Alexander Kumanin, nam later deel aan het lot van [de schrijver.

Op 14 januari 1820 trouwden Mikhail Dostojevski en Maria Nechaeva in de kerk van het Militair Ziekenhuis van Moskou.] Aan het einde van 1820, na de geboorte van zijn eerste zoon, nam Dostojevski ontslag uit militaire dienst en verhuisde vanaf 1821 naar het Mariinsky-ziekenhuis [33]voor de armen, ondanks haar bescheiden salarissen, die, zelfs volgens officiële bekentenissen, "hun werk niet belonen en niet voldoen aan de noodzakelijke behoeften van iedereen in het onderhoud van iemands eigen familie"[34][34]. De hoofdregel van de instelling stelde vast dat "armoede het eerste recht is" om er op elk moment [35]van de dag bijstand in te ontvangen [35]. Dostojevski verhuist naar Bogoddomka en wachtte al op de toevoeging van het gezin tot het einde [36]van de herfst [36].

Moskouse jeugd

Mariinsky Ziekenhuis voor de armen

Fjodor Mikhailovich Dostojevski werd geboren. 30 oktober 1821 in Moskou op de straat Nova Bozhedomamka in de rechtervleugel van het Mariinsky-ziekenhuis voor het arme onderwijshuis in Moskou. In het "Boek voor het opnemen van geboorten ..." van de kerk van Petrus en Paulus in het ziekenhuis was er een verslag: "Slecht werd geboren, in het huis van het arme ziekenhuis, in het leger van de dokter Michail Andrejevitsj Dostojevski, de zoon van Fjodor. De priester werd gebeden door Vasily Iljon."[36][37] De naam van Fedor werd gekozen, volgens de biografen, met de naam van zijn grootvader van moederszijde - koopman Fjodorofevij Nechajevjev. Op [36][38]4 november werd Dostojevski gedoopt. De peetouders waren de hoofdadviseur van de stafarts Grigory Pavlovich Maslovich en prinses Praskovya Trofivna Kozlovskaya, grootvader Fedor Timofeevich Nechajev en Alexander Fedorovna Kumanina en Alexander Fedorovna Kumanina.[36][38]

"Ik kom uit de familie van de Rus en de Vromen. Sinds ik me mezelf kan herinneren, herinner ik me mijn liefde voor mijn ouders ... "Ik herinnerde me een halve eeuw later door Fjodor Mikhailovich 36. De familie Dostojevski hield strikt patriarchale gewoonten in acht[36]. De huisbestelling werd ondergeschikt gemaakt aan de dienst van de vader. Om zes uur werd Mikhail Dostojevski wakker, hield een ochtendbypass in het ziekenhuis, reed rond de patiënten naar huis. Na twaalf uur was er een lunch met zijn familie, rust en heropname in het ziekenhuis. "Om 9 uur 's avonds, niet eerder - niet later was er een gewone eettafel gedekt en, toen we uit eten gingen, stonden wij, de jongens, voor de weg; we lazen gebeden en namen afscheid van hun ouders, ging naar bed. Zo'n overdracht van tijd werd dagelijks herhaald, "herinnerde Fjodor Mikhailovich zich 39[39]. De vroegste herinneringen aan de schrijver verwijzen naar 1823-1824. Volgens de getuigenis van de eerste biograaf van Dostojevski, Oreste Fjodorovich Miller, was een dergelijke herinnering slechts een gebed voor het slapengaan voor de beelden in de woonkamer bij [de gasten.[41] Na de geboorte van de zus van Barbara werd de nanny in de familie van Dostojevski Alyona Frolovna, over wie de toekomstige schrijver de beste herinneringen had aan de toekomstige schrijver: "Alles wat zij opvoedde, kinderen, ging op en ging uit. Het was toen vijfenveertig jaar oud, het karakter van een helder, vrolijk en altijd vertelde het ons zulke glorieuze sprookjes! In de werken van de Dostojevski wordt genoemd in de roman "Demonen"42[. Na de geboorte van Andrew in maart 1825 verhuist de familie naar de linkervleugel van het ziekenhuis. Het nieuwe appartement, volgens de memoires van Andrei, bestond uit twee kamers, voor- en keuken. Kinderen voor oudere kinderen was "semi-donkere kamer", omheind aan de achterkant van [de voorkant].

[Uit de memoires van Andrei luisterde Dostojevski in de kindertijd naar sprookjes over "Firebird", "Alyosha Popovich", "Blauwe Baard", "Blauwe Baard", sprookjes "Duizenden en één nachten" en anderen \[44\[44\]\[45\]. Op Pasen keek hij naar de heidense handen van Podnovinsky met "sloeg, clowns, sterke mannen, Pietuski en komieken". In de zomer werden er in de zomer avondwandelingen](#)

gehouden in Maryina. Op zon- en feestdagen, Dostojevski bezocht verarmingen in de ziekenhuiskerk, en in de zomer gingen de moeder en kinderen naar de Trinity-Sergius Lavra.[46][47] Als kind werd het huis van Dostojevski bezocht door de zus van zijn moeder Alexander Kumanin met haar man, grootvader Fjodor Timofeevich Nechajev en zijn tweede vrouw Olga Yakovezlevna, oom Michail Fedorovich Neevcha.[48][49] De vrienden van het huis waren voornamelijk collega's van zijn vader en hun familie: het Mariinsky-ziekenhuis van de econoom Fjodor Antonovich Markus, de familie van de senior arts Kuzma Alekseevitsj Shchirovsky en de inwoner van het ziekenhuis Arkady Alkéevitsj Alfonsky. Later verschijnen velen van hen in de werken en worden ze genoemd in de ongerealiseerde plannen [van de schrijver.

Het begin van de training. Het landgoed van de tuin

Garden Manor, Даровоewijk Zarai

Dostojevski's huiswerk droeg bij aan de ontwikkeling van verbeelding en nieuwsgierigheid[50]. Later in zijn memoires, de schrijver noemde ouders op zoek naar het uitbreken van het gewone en middelmatigheid, "beste, geavanceerde mensen" [51][51]]. Op familieavonden in de woonkamer werd Karamzin, Derzhavin, Zhukovski, Poesjkin, Poolvoy, РадклифRadklif voor familie uitgenodigd. Vooral de later gewezen Fedor Mikhailovich lezing door de vader van de "Geschiedenis van de Russische Staat": "Ik was slechts tien jaar oud toen ik al bijna alle belangrijke episodes van de Russische geschiedenis kende" [52][52][53] Maria Feodorovna leerde kinderen aan de kinderen[54]. Volgens memoires werd de kinderen al vroeg onderwezen: "Ik ben al gevangen gezet voor een boek voor een boek en zeg: 'Learthen!'"[50]]. Ze begonnen met goedkope smeersels over Bov Korolev en Eruslan Lazarevich, verhalen over de Slag bij Kulikovo, verhalen over Shut Balakirev en Ermak.[54] Het eerste serieuze boek dat de kinderen leerden lezen is de Honderden en Vier Heilige Verhalen van het Oude en Nieuwe Testament. Een halve eeuw later slaagde Dostojevski erin om een publicatie uit zijn kindertijd te vinden, die hij vervolgens "zorgt" als een heiligdom", en vertelde dat dit boek "een van de eersten was die me in mijn leven sloeg, ik was nog steeds bijna een kind!"[54] [55]]

Samen met de rang van collegiale beoordelaar in het voorjaar van 1827, Mikhail Andrejevitsj kreeg het recht op erfelijke [adel; op 28 juni 1828, Dostojevski werd een adellijke familie, geregistreerd in een deel van de III stamboom van de adel van de provincie Moskou, [51][56]die toestond om hun eigen landgoed te kopen, waar een grote familie de zomermaanden kon doorbrengen.[57] In de zomer van 1831 verwierf Mikhail Andrejevitsj, die ongeveer 30 duizend roebel had betaald met toewijzingen van geaccumuleerde en geleende fondsen, het dorp Darovoe in het district Kashirsky in de provincie Tula, 150 km van Moskou. Het land in dit gebied was een nenigrant, elf van de boerentuinen waren arm en het huis van de heer was een kleine, klei-verbonden vleugel van drie kamers. Vanwege de resterende zes binnenplaatsen in het dorp, behorend tot een buurman, begon bijna onmiddellijk ruzie te распримaken[, die ging[59] Bovendien was er in het voorjaar van 1832, vanwege de schuld van een van de boeren in Darovo, een brand, waarvan de totale verliezen ongeveer 9 duizend roebel bedroegen. Later herinnerde de schrijver zich: "Het bleek dat alles was verbrand, alles bereikte "... Vanaf de eerste angst dat ze zich die complete ruïne voorstelden"[60] De verdeling van geld aan de getroffen boeren droeg bij aan het feit dat tegen het einde van de zomer het "dorp" werd geregeld vanuit een naald", maar het was mogelijk om de controversiële Cheryemyshnier slechts in 1833 te kopen, waarbij de Darovoy werd gelegd 60] [62].[62] In de zomer van 1832 ontmoetten kinderen voor het eerst het dorp Rusland. Het Dostojevski Huis was gelegen in een grote duistere vals bosje grenzend aan de berkenbokker Brykovo, "zeer dik en met een nogal somber en wildernis." Andrei Mikhailovich herinnerde eraan dat "Brykovo's bos vanaf het allereerste begin erg dol was op zijn broer Feda", en "boeren, vooral vrouwen, hielden van hen." Impressies van deze reis weerspiegelden vervolgens, in het bijzonder, in de romans "Slecht mensen", Бесы"Demonen", evenals in het "Dagboek van de Schrijver"

Na zijn terugkeer naar Moskou voor Michael en Fedor, beginnen de studiejaren. Aanvankelijk zou de vader de oudste zonen aan de "Moskou University Noble Board" geven, maar veranderde hij van

gedachten vanwege de transformatie van de laatste in een gymnasium waarin lijfstraffen werden beoefend [[64]. Ondanks het ongeduldige, snelgebakerde en veeleisende karakter van Mikhail Andrejevitsj, was het in de familie Dostojevski “gewoon om heel humaan met kinderen om te gaan ... niet lichamelijk te straffen - nooit [65]iemand” [65]. De oudere kinderen waren betrokken bij leraren. Gods wet, de Russische taal, literatuur, rekenkunde en geografie onderwezen de komende diaken van het Catalerie Instituut van I. V. Hinkovski. Elke dag gingen ze op een halve adem aan de leraar van de Alexander en Catherine Instituten N. - Ik. Drashusov, die zijn broers de Franse taal leerde.[67][66] Er zijn ook de zonen van Drashusov, Alexander en Vladimir doceerden wiskunde en verbale wetenschappen[68]. Omdat Drashushov geen leraar in de Latijn had, kocht Mikhail Andrejevitsj “de Latijnse grammatica van Bantyshev” en in de herfstwinter “elke avond begon te studeren met de broers Michael en Fedor Latijn”. Michael herinnerde zich later dat “de vader, ondanks al zijn vriendelijkheid, was zeer veeleisend en ongeduldig, en het belangrijkste zeer heter” [69][69]. Het worden van grenswachters, Mikhail en Fedor zou slechts in de zomer voor anderhalve tot twee maanden naar Darovoe kunnen komen [70 Volgens de herzieningen die in die tijd werden uitgevoerd, had Dostojevski “ongeveer honderd boeren en meer dan vijfhonderd tienden land”.[71] In 1833-1834 maakte Dostojevski kennis met het werk van Walter Scott. Later gaf de schrijver toe dat dit hem in staat stelde om “fantasie en beïnvloedbaarheid” te ontwikkelen, met veel “mooie en hoge indrukken”. Volgens de memoires van Andrei Mikhailovich, merkte hij Fjodor het vaakst op na het lezen van de historische romans “Quentin Dorward” en “Waverly, or Sixty jaren geleden”.[72] Het pension van de érmack. De dood van de moeder

In september 1834, Fjodor en Michail Dostojevski ging het Chermak pensioen op Novaya Basmannaya Street, dat werd beschouwd als een van de beste particuliere onderwijsinstellingen [in Moskou].[72] De training was duur, maar Kumanins hielp. Het regime van de dag in de school was streng. Op het voltallige bestuur kwamen de studenten alleen voor het weekend thuis. De ups waren om zes uur 's ochtends aan de oproep, in de winter - om zeven uur; nadat het gebed en het ontbijt tot twaalf waren besteed; na de lunch oefenden ze opnieuw van twee tot zes; van zeven tot tien herhaalden ze lessen, waarna ze hadden gegeten en sliep. De volledige cursus bestond uit drie klassen die elk 11 maanden duurden. Hij leerde wiskunde, retoriek, географияgeografie, geschiedenis, natuurkunde, logica, Russisch, Grieks, Latijn, английскийDuits, Engels, Frans, zuivering, tekenen en zelfs dansen. Leonty Chermak probeerde de illusie van het gezinsleven te creëren: “Ik at aan dezelfde tafel met zijn studenten en behandelde ze liefkogels, zoals met zijn eigen zonen,” ging hij in alle behoeften van de kinderen, controleerde hun gezondheid.[74]

Volgens de memoires van degenen die in die tijd studeerden, was Fedor Dostojevski “een serieuze, geletterde jongen, met een bleke gezicht. Hij was niet veel in het spel: tijdens de recreaties, verliet hij niet bijna boeken, de rest van de vrije tijd in gesprekken met senior leerlingen.[74] In de winter van 1835, vermoedelijk, had Dostojevski de eerste inbeslagname van de rage.[75] Onder de leraren van het pension onderscheidde Fjodor en Michail vooral de leraren van de Russische taal Nikolai Ivanovich Bilevich, die “gewoon hun idool werd, want bij elke stap die we ons hen herinneren.” Bilevich studeerde tegelijkertijd bij Gogol, woonde literaire bijeenkomsten bij, maakte een gedichten, vertaalde Schiller. Volgens de veronderstelling van de biografen van Dostojevski, kon de leraar de aandacht van studenten vestigen op de huidige literaire gebeurtenissen, het werk van Gogol, en de Bilevich-literator kon bijdragen aan het feit dat Dostojevski begon na te denken over literatuur als een beroep[76][77]. Tijdens familielezingen in het weekend en in de zomer bleef Derzhavin, Zhukovsky, Karamzin, Poesjkin lezen.[78] Naar verwachting heeft Dostojevski sinds 1835 een abonnement op het tijdschrift “Bibliotheek voor lezen”, waarin de toekomstige schrijver voor het eerst Pushkin's “Father Lady” van Отца ГорюHonore de Balzac leest, werken van Victor Hugo en George Sand, de drama's van Eugene Scripb en andere nieuwigheden van de literatuur[79].

Maria Fedorovna en haar jongste kinderen gingen naar Darovoe. In de brief van Michail Andrejevitsj

van 29 april verschijnt het eerste bewijs van het begin van haar ernstige ziekte Mikhail, Fedor en Andrei bereiden zich voor op examens [in het pension op dit moment Ze konden nu slechts voor een maand naar de tuin komen in juli-augustus.] Na de geboorte van haar dochter in juli, de ziekte van Maria Feodorovna escaleerde.[83][82] De volgende zomer van 1836 in Darovoy was haar laatste. In het najaar was Maria Feodorovna helemaal ontstoken. Andrei Dostojevski herinnerde zich later: "Sinds het begin van het nieuwe, 1837, verslechterde de toestand van de moeder, dat ze bijna niet uit bed kwam, en sinds februari van de maand en volledig naar beneden ging." Collega's-doctor probeerde de vrouw van Michail Andrejevitsj te helpen, maar evenmin de mix en het advies hielpen niet;[83] Op 27 februari stierf Maria Fedorovna Dostoevskaya, die niet tot 37 jaar had geleefd, en op 1 maart werd ze begraven op de Lazarevsky-begraafplaats.[83]

Jeugd

In mei 1837 nam zijn vader de broers Michael en Fjodor mee naar Sint-Petersburg en identificeerde ze in het voorbereidingscomité. Famish Afbeeldingen Kostomarov voor toelating tot de Hoofdtechnische School [85][85]. Mikhail en Fjodor Dostojevski wilden literatuur studeren, maar zijn vader geloofde dat het werk van de schrijver niet in staat zou zijn om de toekomst van de oudste zonen veilig te stellen en drong aan op hun toelating tot de technische school, de dienst die het materiële welzijn gegarandeerde. In het "Dagboek van de Schrijver" herinnerde Dostojevski eraan hoe, onderweg naar St. Petersburg, samen met mijn broer, "we droomden alleen van poëzie en dichters", "en ik schreef voortdurend een roman uit het Venetiaanse leven in mijn [hoofd]"[86]]. De oudere broer werd niet geaccepteerd op de school. De jongste studeerde met de zwaartekracht, zonder enige roeping tot de toekomstige dienst. In hetzelfde jaar verliet hun vader in de rang van collegiale adviseur de dienst (waarbij hij de Orde van St. kreeg. Vladimir 4e graad - 1829 en St. Anna van de 2e graad - 1832 [87]) en vestigde zich in Darovoy, waar in 1839, onder onverklaarbare omstandigheden.

Dostojevski wijdde al zijn vrije tijd aan het lezen van de werken van Homer, Cornel, Razin, Balzac, Hugo, ГётеGoethe, Hoffmann, Scheller, Shakespeare, Byron, van Russische auteurs - Derzhavin, Lermontov, Gogol, en bijna alle werken van Poesjkin kenden uit het hoofd. Volgens de memoires van de Russische geograaf Семёнова-Тян-Шанского[88]Semyonov-Tyan-Shansky werd Dostojevski "gevormd door veel Russische schrijvers van zijn tijd, zoals Nekrasov, Panayev, Grigorovich, Pleshcheev en zelfs Gogol [89]zelf."

Geïnspireerd door de lezing, de jongeman 's nachts voerde zijn eerste stappen uit in literaire creativiteit. In de herfst van 1838 organiseerden kameraden in het College of Engineering, onder invloed van Dostojevski, een literaire kring, waaronder I. - Ik. Berezhetsky 90, N. - Ik. Aleksandr Vitkovsky (schrijver) - N. Beketov91[4][4] en D. V. Gemaakt door Grigorovich. In juni 1839 ontving Fjodor het tragische nieuws van de plotselinge dood van zijn vader, die volgde op een apoplexusaanval veroorzaakt door een conflict met zijn eigen boeren.[92]

Na zijn afstuderen aan school in 1843, werd Dostojevski ingeschreven als assistent-metgezel in het ingenieursteam van St. Petersburg, maar aan het begin van de zomer van het volgende jaar, beslotend om zich volledig aan de literatuur te wijden, ontslag en op 19 oktober 1844, werd hij ontslagen uit militaire dienst in de rang van luitenant[93].

De eerste literaire experimenten, publicaties en Petrasjevtsy

Tijdens zijn studie aan de school Dostojevski van 1840 tot 1842, werkte hij aan de drama's "Mary Stuart" en "Boris Godunov", waarvan hij zijn broer in 1841 voorlas.[94] In januari 1844 schreef Dostojevski aan zijn broer dat hij het drama van de Gid [95]Yankel had beëindigd. Deze eerste jeugdwerken hebben het niet overleefd. In het einde van 1843 en begin 1844 vertaalde Dostojevski

Eugene Su's roman "Matilda" en, iets later, de roman van George Sand "The Last of Aldi", en begon tegelijkertijd aan zijn eigen roman "Poor People".[96] Beide vertalingen zijn nog niet afgerond. Dostojevski schreef verhalen die nog niet af waren. Minder dan een jaar voor zijn ontslag uit de militaire dienst, voltooide Dostojevski in januari 1844 de eerste vertaling in het Russisch van de roman "Yugene Grande" Balzac[97], gepubliceerd in het tijdschrift "Repertoire and the Pantheon" in 1844 zonder de naam [van de vertaler te specificeren. Eind mei 1845 voltooide de aspirant-schrijver zijn eerste roman, Poor People.[4] Met bemiddeling van D. V. Grigorovich [met het manuscript werd vertrouwd met N. - A. Nekrasov en V. Mr. Belinski [194 "Furious Vissarion" waardeerde dit werk in eerste instantie ten zeerste [100][100]. Dostojevski werd verwelkomd in de Belinsky-kring [101] en werd beroemd voor de publicatie van de roman N. - A. Nekrasov in januari 1846. Iedereen heeft het over de 'nieuwe ГогольGogol'. Vele jaren later herinnerde Dostojevski zich Belinsky's woorden in het dagboek van de schrijver:

Dagboek van de schrijver, 1877. - In januari. - Ch. 2 van 2.

Je bent open en verkondigd als een kunstenaar, ontvangen als een geschenk, en waardeer je gave, en blijf trouw en je zult een groot schrijver zijn! ... Het was de meest heerlijke minuut van mijn leven. Ik was in ontbering, herinnerde me het, versterkte mijn geest.

Echter, het volgende werk "Twin" 102] werd beantwoord door een misverstand. Volgens D. V. Grigorovich, de enthousiaste erkenning en oprichting van Dostojevski, 'bijna in de mate van genialiteit', werd vervangen door teleurstelling en ontevredenheid. Belinsky veranderde zijn eerste gunstige houding tegenover een beginnende schrijver. Critici van de "Friendly School" [103]schreven over Dostojevski als een vooravond en niet-herkend genie met sarcasme. Belinsky kon de innovatie van de "Double" niet waarderen, die M. M. M. Bakhtin schreef pas na vele jaren. Naast de "gestemde Vissarion" werd de eerste twee werken van Dostojevski gegeven door alleen een beginnende en veelbelovende criticus B. - N. Maikov [104][104][105][105] Nauwe relaties tussen Dostojevski en de Belinsky-cirkel eindigden in een breuk na de botsing met I. - S. Toeteregenov [aan]het einde van 1846. Tegelijkertijd had Dostojevski eindelijk ruzie met de redactie Современника van "Haartijdelijk" in de persoon van N. - A. Nekrasov [4] en begon te worden gepubliceerd in de "Opperheidsnota's" A. - A. Krajevski [(107).]

Luide glorie stelde Dostojevski in staat om de cirkel van zijn kennissen aanzienlijk uit te breiden. Veel kennissen werden prototypes van de helden van de toekomstige werken van de schrijver, met anderen verbonden langdurige vriendschap, de nabijheid van ideologische opvattingen, literatuur en journalistiek. In januari-februari 1846, op uitnodiging van de criticus B. - N. Maikova bezocht de literaire salon N. - A. Maikova [[108], waar ik ontmoette. - A. Goncharov [(109).] Alexey Nikolajevitsj Beketov, met wie Dostojevski studeerde aan het College van Ingenieurs, introduceerde de schrijver aan zijn broers[.] Sinds het einde van de winter - vroeg in het voorjaar van 1846, Dostojevski werd lid van de literaire en filosofische kring van de gebroeders Beketov (Alexey, Andrei [111] en Nicolaas), die de dichter A omvatte. - N. Maikov, criticus V. - N. Aleksandr Maikov (zanger) - N. Pleshcheev[,]vriend en arts van de schrijver S. D. - Ja. Dmitriy Yanovsky van Engeland V. Grigorovich en anderen. In de herfst van datzelfde jaar organiseerden de leden van deze kring een "vereniging" met een gemeenschappelijke economie die tot februari 1847 bestond. In de kring van nieuwe kennissen vond Dostojevski echte vrienden die de schrijver hielpen zich terug te krijgen na een ruzie met de deelnemers aan de Belinsky-kring. Op 26 november 1846 schreef Dostojevski aan zijn broer Mikhail dat de goede vrienden van Beketov en anderen "met mij werden behandeld met hun samenleving".[113]

Dostojevski op 26-jarige leeftijd tekent K. Trotoev, Italiaans potlood, papier, (1847), (GLM) In het voorjaar van 1846, A. - N. Pleschev stelde Dostojevski voor aan de bewonderaar Sh. M. Fourier van M. V. Petrashevsky [114] Maar Dostojevski begon de "vrijdag" van Petrashevski te bezoeken vanaf eind januari 1847, waar de belangrijkste besproken kwesties de vrijheid van drukwerk,

verandering van juridische procedures en de vrijlating van boeren waren. Onder de Petraseden waren er verschillende onafhankelijke kringen. In het voorjaar van 1849 bezocht Dostojevski de literaire en muzikale kring S. Famish Afbeeldingen Durov[,]bestaande uit de deelnemers van de "Fivets", die zich scheidden van Petrashevski voor politieke opvattingen. In de herfst van 1848 ontmoette Dostojevski de communist die zich noemde. - A. Speer, waar de zeven meest radicale Petraseden zich al snel omheen verzamelden en vormden een speciaal geheim genootschap. Dostojevski werd lid van deze samenleving, waarvan het doel was om een illegaal drukkerij te creëren en een staatsgreep in Rusland uit te voeren.[117] In de cirkel van C. Famish Afbeeldingen Durov Dostojevski las meerdere malen de verboden "Brief van Belinski naar Gogol" [94][94]. Kort na de publicatie van White Nights[,]in de vroege ochtend van 23 april 1849, werd de schrijver gearresteerd [onder vele Petraseden vlag bracht 8 maanden in detentie in de Peter en Paul Fortress[4]. Het onderzoek naar de zaak Petrashevtsy bleef in het ongewisse over het bestaan van de zeven Speshnev. Dit werd vele jaren later bekend van de memoires van de dichter A. - N. Maikova na de dood van Dostojevski. Tijdens ondervragingen heeft Dostojevski het onderzoek minimaal op de hoogte gebracht van informatie.

Aan het begin van zijn literaire werk leed de jonge Dostojevski eerder aan een overmaat aan plannen en complotten dan aan een gebrek aan materiaal. De werken van de eerste periode van het werk van Dostojevski behoorden tot verschillende genres:

- Grappig verhaal - "Naam in negen letters" (gecreëerd in 1845, gepubliceerd in 1847)[120]
- fysiologisch essay - feuilletons "Sint Petersburg Chronicle" (1847)
- "Mr. Prokharchin" (1846), [121]Ползунков"Slidzunkov" (1848)[122], "Eerste dief" (1848)[123]
- Het tragikomische verhaal, "An Alien Wife" en "Jealous Husman" werden gepubliceerd als twee afzonderlijke verhalen in 1848, en voor de publicatie van de eerste tweedelige collectie van werken van 1860 werden gecombineerd onder de titel "Stranger Wife en een Echtgenoot onder [het bed".
- Kerstverhaal - "De kerstboom en de bruiloft" (1848)[125]
- "Gosusman" (1847) [126]"Zwak hart" (1848) (1848) [127]"Zwitje nachten" (1848)
- De roman is de epistolaire roman Poor People (1846); Netchy Nezvanov werd gemaakt in 1848-1849 als een roman van opvoeding, die niet werd voltooid als gevolg van arrestatie, later herverdeeld in een verhaal gepubliceerd in 1866[.

In de Alekseevsky schreef Ravelanena Dostojevski het verhaal "Kleine Held" (1849)[129][4] Veel creatieve inspanningen en plannen van de jonge schrijver hebben hun bredere incarnatie in zijn latere werk gevonden. Het beste werk van deze periode wordt erkend als de roman "Arme Mensen"](130). Kacking en referentie

De uitvoer op de Semyonovsky Platza op de Semyonovsky

Dostojevski ontkende de beschuldigingen tegen hem, maar de rechtbank vond hem "een van de belangrijkste criminelen" [131][131] voor het lezen en "voor het niet worden vrijgelaten over de verdeling van de misdadiger over religie en de regering van de brief de Belinsky]. Tot 13 november 1849 heeft de Militaire Commissie F. M. M. Dostojevski om alle rechten van de staat en de "doodsuitvoering door [schietpartij" te ontnemen]. Op 19 november werd het doodvonnis van Dostojevski vernietigd door de conclusie van de algemene auditieve "vanwege de inconsistentie van zijn schuld van de veroordeling" met een veroordeling van acht jaar gevangenisstraf van harde arbeid.] Eind november, keizer Nicolaas I, bij het goedkeuren van het vonnis voorbereid door de auditieve fellow, de Petraseden vlag vervangen de achtjarige termijn van harde arbeid van Dostojevski met de daaropvolgende militaire dienst met een privé.[136]

22 december 1849 (3 januari 1850) op het paradeterrein van Semyonov Petrashevs[om te verduidelijken] het oordeel van de "doodsexecutie van de schietpartij" met een breuk met het zwaard

werd gegeven, gevolgd door de schorsing van executie en gratie.[137] Op het laatste moment werd de uitvoering van gratie en veroordeling in de vorm van dwangarbeid aangekondigd. Een van de veroordeelden tot executie, Nikolai Grigoriev, werd gek. Gevoelens die Dostojevski kon ervaren voor de executie [уточнить\[verduidelijken\]](#), weerspiegeld in een van de monologen van Prins Myshkin in de roman "Idiot" "[Un peu de poussière](#)" (Poet van as) [\[\[139\]](#). In 1849 werd Dostojevski, betrokken bij de Petrasjevski zaak, verbannen [naar Siberië.

Tijdens een kort verblijf in Tobolsk van 9 tot 20 januari 1850 op weg naar de plaats van dwangarbeid, de vrouw van de verbannen Decembardisten Zh. - A. Muravyov [de echtgenoot van M. D. - Ja. Isaeva stierf na een lange ziekte](#).

[Na de dood van keizer Nicolaas I op 18 februari 1855, Dostojevski schreef een loyaal gedicht\[157\], opgedragen aan zijn weduwe, keizerin Alexandra Fjodorovna . Met dank aan de petitie van de commandant van het Siberische korps van de eerste vrouw van de infanterie G. X van X. Gasforta \[\[158\]\] Dostojevski werd gepromoveerd tot onderofficieren volgens het bevel van de minister van Oorlog in verband met het manifest op 27 maart 1855, ter herdenking van het begin van het bewind van Alexander II en het verlenen van voordelen en gunsten aan een aantal veroordeelde criminelen\[.\] In de hoop op het pardon van de nieuwe keizer Alexander II schreef Fjodor Michailovich een brief aan zijn oude vriend, de held van de verdediging van de Sebastopol, de adjudant-generaal Eduard Ivanovich \[161\]Totleben \[161\] met een verzoek om over hem te praten voor de keizer. Deze brief werd afgeleverd aan Sint-Petersburg door een vriend van de schrijver Baron Alexander Egorovich Wrangel\[162\], die zijn herinneringen publiceerde na de dood van Dostojevski\[163\]. Evgeny foto's - Ik. Toleben op een persoonlijk publiek met de keizer kreeg een zekere gratie \[\[164. Op de dag van de kroning van Alexander II werd vergeving aangekondigd op 26 augustus 1856 door de voormalige Petrasjiëten\[.\] Alexander II beval echter om geheim toezicht te vestigen voor de schrijver tot een volledig geloof in zijn hoop. \[155\]\] Op 20 oktober 1856 werd Dostojevski gepromoveerd \[tot onderteken \[\].](#)

Op 6 februari 1857 trouwde Dostojevski met Maria Isaeva in de Russisch-orthodoxe kerk in Kuznetsk[.][167] Een week na de bruiloft gingen de pasgetrouwen naar Semipalatinsk en vier dagen lang stopten ze in Barnaul met P. P. Semenova, waar Dostojevski een epileptische aanval had.] In tegenstelling tot de verwachtingen van Dostojevski was dit huwelijk niet gelukkig.

Dostojevski en Ch. Gemaakt door Valikhanov. De foto werd gemaakt in Semipalatinsk in 1858.

De gratie van Dostojevski [169](d.w.z. volledige amnestie en toestemming om te worden gepubliceerd) werd aangekondigd door het hoogste decreet op 17 april 1857, volgens welke de rechten van de adel werden teruggegeven aan zowel de Decembrians en alle Petrashevs. De periode van afsluiting en militaire dienst was een keerpunt in het leven van Dostojevski: van de eens naderende 'zelfverdorven zoeker in de mens' die nog niet is vastgesteld in het leven van een "gewoon voor een mens" veranderde hij in een diep religieus persoon, waarvan het enige ideaal Jezus Christus was voor de rest van zijn leven. Alle drie de "draaiende" gedichten van Dostojevski ("Europese gebeurtenissen in 1854", "Op 1 juli 1855", "Voor kroning en vredesgevangenis"" [170]werden niet gedrukt tijdens het leven van de schrijver. Het eerste gepubliceerde werk van Dostojevski na de ontbering en ballingschap was het korte verhaal "De Kleine Held" ("Jemestische Notities", 1857, nr. 8), [94]die plaatsvond na een volledige amnestie. In 1859, Dostojevski's romans "Dyadushkin Son" werden gepubliceerd [171]in 1859, werden gepubliceerd in het tijdschrift "Russisch woord") en "Secpanchikovo Village en zijn bewoners" [172](in het tijdschrift "Domestic Notes") (in het tijdschrift "Secpanchikovo Village en zijn bewoners" (in het tijdschrift "Secpanchikovo Village en zijn bewoners" (in het tijdschrift "Domestic Notes")

Op 30 juni 1859 kreeg Dostojevski een tijdelijk ticket[,], waardoor hij naar Tver kon vertrekken, en op 2 juli verliet de schrijver Semipalatinsk [175\].\] Aan het einde van december 1859 keerde Dostojevski met zijn vrouw en geadopteerde zoon Pavel terug naar St. Petersburg\[, \], maar de onuitgesproken](#)

observatie van de schrijver stopte pas in het midden van de jaren 1870. Dostojevski werd op 9 juli 1875 vrijgelaten uit het toezicht van de politie[.]

In 1860 werd een tweedelige verzameling van werken door Dostojevski gepubliceerd[.] Niettemin, omdat zijn tijdgenoten geen waardige beoordeling konden geven van de verhalen "Oom's Dream" en "Zelfsepanchivo en zijn bewoners", had Dostojevski een tweede luidruchtig literair debuut nodig, dat de publicatie was van "Notes from the Dead House" [179](eerste volledig in het tijdschrift "Time", 1861-1862). De innovatieve compositie, de exacte definitie van het genre, waarvan de lezers van Rusland tot nu toe geen literaire critici hebben verbijsterd. Voor tijdgenoten bleek 'Noten' een openbaring te zijn. Voor Dostojevski raakte niemand het thema aan van de voorstelling van het **hardwerkende leven** [[180. Dit werk alleen al was genoeg voor de schrijver om een waardige plaats in te nemen, zowel in de Russische als in de wereldliteratuur. Volgens A. - Ik. In [181]de Notes van het Dode Huis verscheen Dostojevski in de Russische Dante, die naar de hel ging. - A. - Ik. Herzen vergeleek "Notes" met de Fresco van Michelangelo "Het Laatste Oordeel" [180]en probeerde het werk van de schrijver in het Engels te vertalen, maar vanwege de complexiteit van de vertaling werd de publicatie niet uitgevoerd.

Sinds het begin van 1861 hielp Fjodor Mikhailovich zijn broer Mikhailil om zijn eigen literaire en politieke tijdschrift "Time" [182]Эпохate publiceren, na de sluiting waarvan de broers in 1863 het tijdschrift "Epoch" begonnen te publiceren. Dergelijke werken van Dostojevski verscheen op de pagina's van deze tijdschriften als "Telesed and Insulted" (1861) (1861), [183]"Notities uit een dood huis", "De Bad Anekdote" (1862), "Winternots op zomerindrukten" (1863) en "Notities from the Underground" (1864) De samenwerking in de tijdschriften "Tijd" en "Epoch" markeerde het begin van Dostojevski's journalistieke activiteit en het gezamenlijke werk met N. - N. Verzekering "**De winter noteert over zomerindrukken**" [[195]. De schrijver "**in zijn Parijse en Londense indrukken vond inspiratie en kracht**" om "**zichzelf te verklaren als een vijand van burgerlijke vooruitgang**".[196] De beschouwingen van de schrijver over de burgerlijke beschaving in de "Winternotities over zomerimulaties" gingen vooraf aan de historische en sociologische problemen van de "grote vijf-kerk", waarvan de filosofische basis per definitie verdiende A. - S. De vallei werd neergelegd in "Notes from the Underground" [[197.

"Opmerkingen uit de [Ondergrondse]"]die een nieuwe fase markeerde in de ontwikkeling van het talent van Dostojevski [199]zou deel uitmaken van de grote roman "Confession", waarvan het ongerealiseerde plan zijn ontstaan in 1862. Het eerste deel van de filosofische bekentenis van de held "Underground" [200]werd geschreven in januari en februari, en de tweede ("Tale voor natte sneeuw") - van maart tot mei 1864. In het verhaal, Dostojevski trad op als een vernieuwer, het begiftigen van de redenering van de "ondergrondse [mens]"]grote macht van overtuiging. Dit bewijs werd geërfd door Raskolnikov, Stavrogin en de gebroeders Karamazov in de monologen van de volgende romans van de "grote Pentateuch". Een dergelijke ongebruikelijke techniek voor tijdgenoten was de basis voor de verkeerde identificatie van het karakter met de auteur [202][202]. Het bezit van zijn eigen concept van het voordeel van "gereëerd van de bodem en de volksprincipes"[203] "**ondergrond paradoxalistische**" voert polemie uit, niet alleen met de theorie van "intelligent egoïsme". Mr. Chernyshevsky [(204)]. Zijn redenering is gericht tegen zowel het rationalisme als optimisme van de verlichtensers van de XVIII eeuw (Russo en Diderot) en tegen aanhangers van verschillende kampen van de sociaal-politieke strijd van de vroege jaren 1860. De "ondergrondse mens" is er zeker van dat "**levend [leven]**"[K 1] niet vatbaar is voor de berekening volgens de formule "**2 x 2 x 4**" [202][202. De held van de "Notities from the underground", die in de laatste pagina's van het verhaal zichzelf "anti-held" noemt, [205][206]dichter bij de filosofische ideeën van Kant, Schopenhauer en Stirner over vrije wil - "zijn eigen, vrij en vrij verlangen" boven alles "**Ik heb me al lang gekweld, maar ik was bang om er een roman van te maken, omdat de gedachte te moeilijk is en ik me er niet op heb voorbereid, hoewel de gedachte nogal verleidelijk is en ik haar liefheb. Dit idee is om een mooie man te portretteren**".[236 Het is moeilijker dan dit, naar mijn mening, niets kan zijn, in onze tijd [in het

bijzonder. Idiot is een van de moeilijkste werken van Dostojevski (238)). De tragedie van de roman is dat "Prins-Christus" (Meychun – de favoriete held [van de inmenging in het lot van andere personages, niemand erin slaagt gelukkig te zijn, het is niet mogelijk om de vijandige krachten te verslaan, die hij zelf wordt [een slachtoffer
 " Demonen "

Aan het einde van de roman "Idiot" bedacht Dostojevski het epos "Atheïsme" (1869-1870), en veranderde later zijn naam in "Het leven van de grote zondaar" zowel met de Nechaevs ("kinderen" – nihilisten van de generatie van "dessa"), en met de liberalen ("vaders") [250]), [249][250] tot op zekere hoogte verantwoordelijk voor het begin van terreur. Dostojevski uit de letters N. - N. Op 9 oktober en 2 december 1870 ontstond het idee van een anti-nihilistische roman eind 1869. Direct om te werken aan "Demonen" begon de schrijver in januari 1870 in Dresden, zoals blijkt uit het voorbereidende materiaal voor de roman [251]. In maart 1870 schreef Dostojevski N. - N. Ik ben verzekerd dat de tendentieuze pamflet roman binnenkort zal eindigen. "Niglisten en westerlingen eisen de laatste zweep" [252]. Een dag later meldde de schrijver A. - N. Maikov: "Wat ik schrijf is trendy, ik wil heter aan het woord. (Hier zal me leiden nihilisten en westerlingen, wat retrograde is!) De hel met hen, en ik zal tot [het laatste woord spreken Werk aan de nieuwe significant stasis in de zomer, toen het eerste plan begon te bezetten een krachtig beeld [van Stavrogindat werd een belangrijke held van "Demons". Toen werd het idee van het werk radicaal herzien en werd het politieke pamflet gecombineerd met de romantiek-tragedie[255]. Het proces van het creëren van "Demonen" kostte Dostojevski meer arbeid dan enig ander werk ervan.

Huismuseum van de schrijver in Oud-Russ

Dostojevski werd op de vlucht voor schuldeisers en werd gedwongen om vier jaar in het buitenland door te brengen. Op 8 juli 1871, na een verblijf van vier jaar in Europa, keerde Dostojevski terug naar [Sint-Petersburg met zijn familie Terug naar Rusland markeerde de meest gunstige periode van het leven van de schrijver en de helderste periode van het familie geluk op de materiële manier.] De tweede vrouw Anna Grigorievna regelde het leven van de schrijver, nam de leiding van de financiën van de familie aan en sinds 1871 gooide Dostojevski voor altijd Roulette. Deze levensjaren waren zeer vruchtbaar. Sinds 1872 bracht de familie van de schrijver de zomer door in de stad Staraya Russa van de provincie Novgorod[4]. Om zijn gezondheid te verbeteren, reisde Dostojevski vaak naar Duitsland voor een resort in Ems.

In Rusland bleef de schrijver de roman "Demonen" schrijven, die in de tweede helft van november 1872 in Sint-Petersburg werd voltooid[258]. Er waren meer negatieve recensies over de roman dan over het positieve. Zichzelf verdedigend van critici die het idee van de roman "Demonen" verkeerd interpreteerden, plaatste Dostojevski in het "Dagboek van de Schrijver" een artikel "Een van de moderne falses" (1873), waarin hij schreef dat onder de niet-chakes niet alle "idiotie fanatici", chalops, "monsters" en "bedriegers": "Ik geloof niet, niet alles; Ik ben zelf een oud "Nachaje".
 " Dagboek van de Schrijver "

De redactie van de "Burger" kondigt de publicatie aan van het nieuwe werk van Dostojevski op de pagina's in 1873 en "The Writer's Diary" in een aparte editie van 1877.

Dostojevski verdreef een neiging tot journalistiek vanaf de eerste periode van creativiteit, toen in 1847 zijn feesten "St. Petersburg Chronicle" werden gepubliceerd. Na een lange dreigeloze pauze werd de zware arbeid en de verbanning van het verlangen van de schrijver naar de berichtgeving over actuele problemen belichaamd in de publicatie van de tijdschriften "Time" en "Epoch". In het eerste januarinumnummer van het weekblad Гражданин "Burger" voor 1873, uitgegeven door V. P. Meshchersky [259] verscheen de sectie "Dagboek van de Schrijver", waarin Dostojevski zijn verlangen uitlegde om zijn eigen houding ten opzichte van de huidige gebeurtenissen te weerspiegelen met de woorden "Ik zal met mezelf spreken ... in de vorm van dit dagboek. "Waar moet je het over hebben? Alles wat me zal verbazen of me aan [het denken zal zetten" [261], toen

chaos, gebrek aan overtuigingen en "points of retrats", cynisme heerste in argumenteerde Rusland. - N. K. - Ja. Mikhailovski [262]noemde de nieuwe ritus een commentaar op de roman "Demons", de publicatie waarvan het werk van Dostojevski als redacteur-uitgever van de "Burger" reden gaf aan critici van het beschuldigen van de schrijver van reactie en retrograde. Het uitvoeren van redactionele taken kostte veel tijd en moeite, dus besloot de schrijver de post te verlaten en door te gaan naar de creatie van de roman "Teenager". De laatste pagina ondertekend door Dostojevski als redacteur van de Civic werd gepubliceerd op 15 april 1874[263].

Innovatief [264]in de vorm en inhoud van de publicatie van een auteur bestond uit een reeks feuilletons, essays, polemische notities over de boosaardigheid van de dag, literaire kritiek[,]herinneringen. In The Diary of the Writer werden de antwoorden voor het eerst gepubliceerd aan de brieven van lezers uit heel Rusland, er werden kleine kunstwerken gedrukt: Бобок "Bok" (1873), "De jongen bij Christus op de boom" (1876), "Migte Marie" (1876), "Kentstejaar" (1876), Кроткая "Slept" Сон смешного человека (1876), "Slept" (1876). In 1880 werd er een essay over Poesjkin gepubliceerd. Op de pagina's van het monojournal in de vorm van dialoog, een polemie van gelijken door de kracht van tegenstanders, die verschillende richtingen van het Russische sociaal-literaire denken vertegenwoordigde: conservatief ("Russische wereld", "Russische Herald"), de liberale ("Bulletin Вестник Европы van Europa") en revolutionair-democratisch ("Patiëntennoots").[266] De auteur schetste verschillende standpunten over moderne gebeurtenissen en hun eigen houding ten opzichte van hen. De zoektocht naar antwoorden op de prangende vragen over het politieke, sociale en spirituele leven van Rusland werd vervolgens voortgezet in de onafhankelijke kwesties van het 'Dagboek van de schrijver' voor 1876, 1877, 1880 en 1881, in de romans 'Leraar' en 'brouwers van de Karamazov', in de toespraak van Poesjkin in 1880. Het "Dagboek van de Schrijver" was erg populair, dankzij welke de invloed van de auteur op de publieke [267]opinie werd toegenomen. " Tiener "

Het schrijversbureau in het laatste appartement in St. Petersburg

Zijn vierde roman van de Grote Pentateuch op verzoek van N. - A. Nekrasova Dostojevski voorzag voor publicatie voor het tijdschrift "Portraumat Notes"[,]waar hij werd gepubliceerd in 1875 [269][269]. Het idee van de roman werd geformaliseerd tijdens het redactionele werk van de schrijver in het tijdschrift "Burger" en werd geassocieerd met zowel de gepubliceerde publicistische toespraken daar[,]zowel met eerdere niet-gerealiseerde plannen als met een aantal vroege werken ("Twin", "Little Hero", "Notes from the Underground") en volwassen romans ("Idiot", "Demonen"). Samen met veel protagonisten van de romans van het "geweldige vijf-boek" is het titelpersonage "Teenager" de drager [van het idee. Op basis hiervan worden literaire critici 'mishandeling en straf', 'diediot', 'demonen' en 'broeders van Karamazov' literaire critici ideologische romans genoemd (de term werd voor het eerst gebruikt door B. M. M. Engelhardt[272[]]. De held van de roman, een 19-jarige tiener Arkady Makarovich Dolgoruky, probeert de "Afbeelding van Rothschild" te belichamen [274]- "het doel is geen materiële rijkdom, maar macht." Tegelijkertijd overwoog Dostojevski het belangrijkste in het werk om niet het 'idee' van Arkady Dolgoruky op de kracht te controleren, maar om de zoektocht naar een ideaal voor hen. Samen met het thema "vaders en kinderen", [275]weerspiegeld in "Demons", het thema van de opvoeding van de Tiener komt naar voren, dus literaire critici rangschikken dit werk als een roman [van opvoeding.[4] Aan het einde van de Notes (een soort van kronkelige bekentenis) schrijft de held over de onherkenbare verandering van de "Idee van Rothschild": "Maar dit nieuwe leven, deze nieuwe manier, die mijn "idee" is, dat wil zeggen, dat eerder, maar in een heel andere vorm, zodat het niet meer kan worden herkend." [277] "Gebroeders Karamazov" en de toespraak over Poesjkin

In maart 1878 verzocht het Comité van de Schrijvers van de Schrijvers van Frankrijk Dostojevski deel te nemen aan het Internationaal Burgerlijk Congres in Parijs onder voorzitterschap van V. Gemaakt door Hugo. In de lijst van leden van de International Literary Association leidde Dostojevski

vertegenwoordigers uit Rusland [278].] Om de redenen voor de ziekte en de dood van Alexei's zoon, Dostojevski was niet in staat om het congres op 30 mei (11 juni) 1878 bij te wonen.[279]

In de winter van 1878, de opvoeder van de Groothertog Сергей[Sergej] en Pavel Alexandrovich D. - S. Op verzoek van keizer Alexander II ontmoette Arsenyev de schrijver in het voorjaar de schrijver uit voor een diner met de groothertog. Met Alexander II was Dostojevski niet persoonlijk bekend, maar drie keer was hij lunches bij met zijn zonen Sergei en Pavel Alexandrovich. Op 21 en 24 april 1878 was aanwezig bij de lunches bij de grote prinses met Dostojevski. - N. Bestuzhev-Ryumin[282][282][De derde lunch met Dostojevski vond plaats op 5 maart 1879 als Groothertog. K. - Ja. Romanov "[Fedi's](#)" is mijn "[karakter](#)", mijn [eenvoud](#). [Misschien kan ik daar niet op opscheppen...](#)"[321 - A. Mr. Dostojevskaja herinnerde aan het Evangelie van de Decembardisten van de vrouwen van de Decembardisten: "Tijd twee voor zijn dood, toen de kinderen tot zijn oproep kwamen, beval Fjodor Mikhailovich het Evangelie aan zijn zoon Feda te geven" [322][322].

Afstammelingen van Fjodor Mikhailovich blijven wonen in St. Petersburg[323][.] In een interview met het tijdschrift "The Results" zei de achterkleinzoon van de schrijver Dmitry Andrejeurnning Dostojevski (1945-2024) dat hij zichzelf als een bekende amateur beschouwt Dmitry Dostojevski speelde in drie films (Jukes, 'Journey Dostojevski', 'De geheime dienst van Zijne Majesteit'). Hij leidde een tram in Sint-Petersburg door de historische plaatsen [van Dostojevski

Poëtica is ook van Poe

Lees meer over De Poëtica van Dostojevski

De innovatie van Fjodor Michailovich Dostojevski op het gebied van de poëtica wordt beschouwd in de monografieën en artikelen van de onderzoekers van het schrijverswerk.

Filosofische en politieke opvattingen

Lees het artikel voor: Filosofie van Dostojevski

Dostojevski werd gearresteerd in het wachthuis op het Sennaya-plein. Hier was hij op 21 en 22 maart 1874 "voor schending van de volgorde van publicaties"

Famish Afbeeldingen M. M. Dostojevski leerde de filosofie niet, schreef geen filosofische verhandelingen en beweerde geen filosoof te zijn. De tijdgenoten van de schrijver beschouwden zijn werken niet vanuit een filosofisch standpunt. Echter, op dit moment, zoals de Amerikaanse onderzoeker James Scanlan schreef, "zelfs de hardste criticus moet erkennen dat Dostojevski, voor al zijn afstand van de academische filosofie, was een van de meest filosofische schrijvers."[327]

Van de kant van de tegenstanders F. M. M. Dostojevski werd op verschillende momenten geïnterpreteerd als retrograde, reactionairнационализм, nationalisme, chauvinisme, анахронизманachronisme, antisemitisme en zwarteheid. Famish Afbeeldingen M. M. Dostojevski stond bekend als een retrograde en reactionair na de publicatie van de roman "Demonen", toen een deel van het ontwikkelde publiek de opvattingen van nihilisten, Narodniks en revolutionaire democraten steunde. Dit advies werd ondersteund door het werk van N. K. - Ja. Mikhailovsky "Cruel Talent", epigrafen waarop citaten uit het werk van F. M. M. Dostojevski getuigt van een verkeerde interpretatie van hun ideologische oriëntatie [328]].

In een interview met de BBC Russian Service zei de Amerikaanse aartsbisschop Rowan Williams van de BBC: "Dostojevski is een vreselijk lastige auteur voor elke politicus, althans voor links, zelfs voor rechts: hij verwijderd steevast alle arrogantie. En dat [is naar mijn mening

Meningen over het socialisme

Dostojevski noemde later zijn politieke opvattingen over de Petras "theoretisch socialisme" in de geest van [het Vierduizend systeem. Na de eerste reis naar de landen van Europa in 1862, werd Dostojevski een tegenstander van de universele, pan-Europese vooruitgang in Rusland, sprekend in

het artikel “Winternota's over zomermedicatie” (1863) met een scherpe kritiek op de West-Europese burgerlijke maatschappij, ter vervanging van vrijheid [“een]miljoen”. Het concept van het Herzen ‘Russisch socialisme’ Dostojevski vervuld met christelijke inhoud][331]. Dostojevski ontkende de verdeling van de maatschappij in klassen en klassenstrijd, in de overtuiging dat het atheïstische socialisme de bourgeoisie niet kon vervangen, omdat het in principe niet verschilt. In de tijdschriften “Tijd”, Эпоха“Epoch” en in het “Dagboek van de Schrijver” gaf Dostojevski de gelegenheid om vrij tegenstrijdige meningen te uiten. De schrijver beschouwde zichzelf als liberaler dan de Russische liberalen:

- Kortom, onze liberalen, in plaats van vrijer te worden, zich als touw, zullen ik, gebruikmakend van deze merkwaardige kans, zwijsend over de details van mijn liberalisme. Maar in het algemeen zal ik zeggen dat ik mezelf als liberaal beschouw, althans voor degene die ik helemaal niet wil kalmeren. – Dostojevski F. M. M. Dagboek van de schrijver. - In januari. - Ch. 1 van By the it. In plaats van een voorwoord. Over de grote en kleine beren, over het gebed van de grote Goethe en in het algemeen over slechte gewoonten

Soplanisme : Sooplanisme

Tijdens het leven van Dostojevski in de culturele lagen van de samenleving, verzet Rusland-West zich tegen twee richtingen van sociaal en filosofisch denken - Slavofilisme en западничествоhet westerisme, waarvan de essentie ongeveer dit is: de aanhangers van de eerste betoogden dat de toekomst van Rusland in nationaliteit, orthodoxie en autocratie, de aanhangers van laatstgenoemde geloofden dat de Russen het voorbeeld van de Europeanen in alles moesten nemen. Beiden overwoogen het historische lot van Rusland. Een smalle kring van medewerkers van de tijdschriften “Time” en “Epoch” samen met Dostojevski hield vast aan zijn eigen onafhankelijke positie, uitgedrukt door почвенничеством“courtooling”][332].

Politieke opvattingen over F. M. M. Dostojevski moet worden beschouwd in het kader van de officiële nationaliteit (ortodoxy, autocratie en nationaliteit). Politiek wetenschapper L. V. Polyakov telt F. M. M. Dostojevski aan de uitstaande vertegenwoordigers van het Russische conservatisme[, Jen de historicus A. V. Repnikov schrijft de vervuiling van F. M. M. Dostojevski voor het Slavofialisme en]het Russische conservatisme. De meest uitgebreide vervuiling wordt beschouwd in de monografieën van de Poolse politicoloog Andrzej Andrey de Lazari [335]en de Canadese historicus Wayne DowlerWayne Dowler.[336]

Ondanks de confrontatie met de Slavofiel, rangschikte de schrijver zelf zichzelf onder de Slavofielen die pleitten voor de eenwording van alle Slaven (panslavisme):

- “Ik ben in veel opzichten de overtuigingen van puur Slavofiel, hoewel misschien niet helemaal een Slavofiel.” • ... En ten slotte, voor de derde Slavofiel, betekent en concludeert deze vereniging van de Slaven onder leiding van Rusland de spirituele unie van alle gelovigen in het feit dat ons grote Rusland, aan het hoofd van de verenigde Slaven, tegen de hele wereld zal zeggen, de hele Europese mensheid en beschaving haar nieuwe, gezonde en nog steeds ongehoorde wereld. Dit woord zal ten goede en werkelijk in de vereniging van de hele mensheid worden gezegd door een nieuwe, broederlijke, wereldunie, waarvan het begin ligt in het genie van de Slaven, en vooral in de geest van de grote mensen van de Rus, die zo lang geleden hebben geleden, zo gedoemd tot zwijgen, maar altijd grote krachten bevat voor de toekomstige verklaring en de oplossing van vele bittere en meest fatale misverstanden van de West-Europese beschaving. Ik behoor tot deze afdeling van de overtuigden en gelovigen.” – Dostojevski M. M. Dagboek van de schrijver. Juli-augustus. - Ch. 2 van 2. Erkenning van de Slavofiel

In 1860, Dostojevski bedacht de term “Russische idee” [337][337][[]] De filosoof A. V. Gulyga schreef: “Het Russische idee van Dostojevski is een opgesloten concept van universele moraal.”[339]

Dostojevski beschreef de Russische cultuur als gebaseerd op het diep-orthodoxe begrip van het christendom, en het Russische volk als een people-gorobes, het hebben van een speciale roeping, bestaande uit het wijzen op de mensheid de religieuze weg naar redding en het langs de weg te leiden[340][341].

Dostojevski verwelkomde de hervormingen van Peter I, die de Russische cultuur verrijkte met Europese genieën, en riep Rusland en Europa op tot vreedzame broederschap:

- Wat is de hervorming van Petrus voor ons? We zijn niet vijandig, maar vriendelijk, met volledige liefde, hebben we in de ziel onze genieën van andere naties geaccepteerd, allemaal samen. En de bondgenoot heeft reeds onze bereidheid en neiging tot universele universele hereniging van de mens met alle stammen van de grote Arische familie getoond. Om een echte Rus te worden, om heel Russisch te worden, misschien betekent het de broer van alle mensen, allemaal, als je wilt. Want het huidige Russische Europa en het lot van de hele grote Arische stam is even duur als Rusland zelf, evenals het lot van zijn geboorteland, omdat ons lot de wereld is, en niet met het zwaard dat is verworven, maar door de kracht van broederschap

In 1879 kondigde Dostojevski in zijn beroemde Poesjkin-toespraak aan de bereidheid van de Russen aan om “zich te verenigen met alle stammen van de Grote Arische familie”. In de uitvoeringen van Dostojevski was het de Russische ‘universaliteit’ en ‘broederschap’.]

Apocalypyptiek s

Dostojevski in 1879

Dostojevski was ervan overtuigd dat het einde van de wereld in 1876 of 1877 zou komen (hij deed specifieke voorspellingen), wanneer de laatste strijd tussen goed en kwaad zou plaatsvinden, waarna de heerschappij van de universele broederschap zou beginnen. In zijn verzameling “Dagboek van de Schrijver” interpreteerde Dostojevski Openbaring als een strijd van persoonlijkheden incarnaties incarnaties incarnaties. Hij geloofde dat hij in staat zou zijn om de karakters van deze volkeren te begrijpen en hun Jacties te voorzien

Hij stelde verschillende versies van de ontknoping van de geschiedenis voor. Het katholicisme (Frankrijk), het protestantisme (Duitsland) en de orthodoxie (Rusland) zullen onderling vechten; Rusland zal de winnaar van deze strijd zijn; Christelijk Rusland zal de krachten van de antichrist onder leiding van de paus bestrijden; of het christelijke principe van liefde zal het ‘Joodse principe’ van het materialisme, vertegenwoordigd door Benjamin Disraeli, Engeland en de Russische financiële gemeenschap, evenals de Joden zelf, confronteren. Toen dit laatste idee in zijn gedachten de overhand had over andere versies, schreef Dostojevski dat Joden, als ze de gelegenheid hadden, de Russen aan de laatste man zouden hebben uitgezet, zoals ze volgens hem deden met de Kanaaniaanse stammen in bijbelse tijden. Dostojevski wordt gezien als een voorbeeld van de stelling van Norman Kohn dat apocalypyptiek antisemitisme voedt. Vanuit het standpunt van Dostojevski, in de laatste strijd tussen goed en kwaad, zullen de Joden zich waarschijnlijk manifesteren als een kracht [van het kwaad

Toen het einde van de wereld niet kwam, stopte Dostojevski met het publiceren van het ‘Dagboek van de Schrijver’ en schreef hij zijn grootste roman ‘Broekjes van Karamazov’. Daarin wordt de Apocalypse niet langer als onvermijdelijk geïnterpreteerd, maar wel als metaforisch of [onvoorspelbaar][].

De Joodse kwestie

Het probleem van het antisemitisme van Fjodor Dostoevski heeft zijn fans, vooral in het Westen, altijd zorgen gemaakt. Critici minimaliseerden of rechtvaardigden vervolgens de opmerkingen van Dostoevski over de Joden en verwierpen vervolgens zijn werken als antisemitisch. Ze spraken hun verbazing uit dat de auteur, die zo volledig mededogen uitdrukte voor al het lijden en toegewijd aan de christelijke ideeën van liefde en barmhartigheid, deze overtuigingen kon verlaten toen hij over de Joden schreef.[346]

De negatieve perceptie van Joden en de religieuze vijandschap van het christendom voor het jodendom worden uitgedrukt in kunstwerken en in de journalistiek van Dostoevski. Hij had een negatieve houding ten opzichte van de “buitenlanders” en “eparatieve” religies, die kenmerkend waren voor het Russische nationalisme van de moderne tijd. De schrijver gebruikte pejoratieve bijnamen: жидывloeistoffen, жидкиvloeistoffen, vloeistoffen, juwelen, [gewoonten, dinity In het algemeen speelden Joden tot de laatste vijf tot zes jaar van het schrijversleven slechts een kleine rol in zijn denken. In de meeste van zijn kunstwerken noemde Dostoevski Joden alleen terloops of als beelden die helpen om elke andere gedachte te benadrukken. Gezien de Russische context van die tijd rechtvaardigen zijn werken uit de jaren 1860 geen beschuldigingen van antisemitisme. In het midden van de jaren 1870 onderging zijn denken echter een beslissende wending, vanaf dat moment tot aan zijn dood in 1881, begon hij antisemitische ideeën te promoten en zijn werken inspireerden vele anderen. Zelfs naar Russische maatstaven van zijn tijd viel Dostoevski op als een bijzonder harde criticus van de Joden. Deze verandering in de opvattingen is te wijten aan zijn ideeën over het einde van de wereld in 1876 of 1877, wanneer de laatste strijd van naties of naties zal plaatsvinden en in deze laatste strijd tussen goed en kwaad, de Joden zullen aan de kant van het kwaad staan.[344]

Het eerste Joodse karakter in het werk van de schrijver was Isai Fomi Boumstein (“Notities from the Dead House”, 1861-1862), een Riga jood, een veroordeelde die de auteur als Yankely van Taras Bulba heeft gestileerd. Manieren, verschijning, gebedsrituelen en toespraak van Isaias Dostoevski afgebeeld spotten spottend en onvriendelijk. Bijna alle Joden in zijn werken gaven de schrijver negatieve karakters, waardoor ze tegelijkertijd gevaarlijk en zielig, laf en brutaal, sluw, hebzuchtig en oneervol waren. Dostoevski wendde zich tot antisemitische postzegels en botsingen, inclusief de ontheiliging van Бечак de icoon van de Moeder van God door de Joden in de ‘Wes’[347], de ‘gerechtigheid’ van de beschuldiging van het ritueel gebruik van het bloed van christelijke baby’s in de ‘bruten van de Karamazov’. Echter, in deze roman, zoals in de vroege romans, Joden spelen vrijwel geen rol[.]

Dostoevski besteedde veel aandacht aan de Joodse kwestie in de journalistiek. In zijn tijdschrift Time steunde de schrijver de wet van 27 november 1861, die de burgerrechten van Joden uitbreidde met een hoger onderwijs en een bezwaar maakte tegen de anti-Joodse toespraken van Денъде Slavofielenus Ivan Aksakov. In de journalistiek van Dostoevski uit de jaren 1870 kreeg de Joodse kwestie een controversiële, meestal ongewenste interpretatie. Net als de meerderheid van de Russische publicisten van zijn tijd, gaf Dostoevski de Joden de schuld van de navormde ruïne van de Russische boeren. Joden zijn volgens hem een groot gevaar voor Rusland en zijn volk economisch, politiek en geestelijk. Hij betoogde dat er geen haat is tegen de Joden in het Russische volk, maar de Joden zelf haten de Russen en de beperkende wetten tegen Joden zijn niets meer dan de zelfverdediging van de door de Joden onder de indruk zijnde Russen. De liberalisering van het politieke regime leidt naar zijn mening tot het feit dat “vloeistoffen volksbloed zullen drinken”. Dostoevski schreef vooral negatief over een opgeleide Jood, “van degenen die niet in God geloven” en het begin van het kosmopolitisme en het либерализм liberalisme dragen. Zo'n Jood verbindt de Joodse schootje met Heer Beaconsfield. Hij richtte zich op Rusland, wiens beleid van Dostoevski het met een Joodse oorsprong uitlegde. De schrijver verklaarde dat de kracht van het “Joodse idee” in de wereld de oplossing van de Slavische kwestie op het Congres van Berlijn verhinderde ten gunste van

de Slavische volkeren, en niet [van de Turken.

In 1877 ontvangen brief A. W. W. van W. Kovner, die de schrijver van antisemitisme, Dostojevski in hetzelfde jaar beschuldigde, wendde zich opnieuw tot de Joodse kwestie, waaraan hij verschillende hoofdstukken in het dagboek van de schrijver wijdde. Maar al 40-eeuwen, zoals je zegt, hun bestaan bewijst dat deze stam een extreem sterke vitale kracht heeft die, in de voortzetting van het hele verhaal, niet in een andere status in statu (de staat in de staat) kon worden gevormd. Negatieve houding ten opzichte van Joden wordt weerspiegeld in de brieven van de schrijver van 1878-1881, waar hij, opmerkend de actieve deelname van de Joden aan de revolutionaire en socialistische beweging, betoogt dat de "jido" alles wint door elke radicale omwenteling en de verzwakking van "alles dan niet Joden". In Duitsland, naar zijn mening, overal 'Joodse gezichten'. In de Sovjet-editie ("Letters. 1832-1881", bewerkt en met aantekeningen A. Dolinina, t. 1-4, M.-L., 1928-1959) deze plaatsen zijn weggelaten [tweedelige \(1860\) en een vierdelige \(1865-70\), toen Dostojevski's beste werk "Notes from the Dead House" was.](#)[\[364\]](#) Deze beoordeling werd gedeeld door L. - N. Tolstoj en V. - Ik. Lenin (365 "Dubbel", "Notities uit de ondergrond", Идиот "Idiot" waren onbegrijpelijk voor tijdgenoten. Later in het werk "De legende van de grote inquisiteur" (1894) V. Rozanov schreef over de "Notes from the Underground" als de hoeksteen van Dostojevski's literaire activiteit, de hoofdlijn in zijn wereldbeeld. De enige criticus die het ideologische plan van de roman "Idiot" begreep, was de tegenstander en ideologische tegenstander van de schrijver. E. Zoutjkov-Gehchedrin [\[4\]\[4\]](#). In de loop van de tijd werd [\[de beste roman erkend als "Misdaad en straf" \[\[366 \[366\]](#). In de belangrijkste artikelen van de critici-tijdgenoten van de "Russische Jacobijnse" P. - N. Tkacheva en Narodnik theoreticus N. K. - Ja. Mikhailovski's complexe filosofische probleem van "Demonen" werd omzeild door stilte, en het belangrijkste was dat de aandacht werd gevestigd op de anti-nihilistische oriëntatie van [de roman. Zelfs voor de publicatie van Бесов "Besov" die Dostojevski voorzag, voorzag hij dat hij "retrograde" zou worden. De evaluatie van de schrijver als een reactionair was stevig verankerd in de liberale, революционно-демократическойrevolutionair-democratische, Narodnik, en later in de marxistische kritiek[\[367\]](#), en is te vinden in de moderne auteurs. De dissonantie in de marxistische kritiek luidde de woorden van Rosa Luxemburg, die overeenkwam met de beoordeling van Dostojevski als een reactionair, maar tegelijkertijd beschouwde de basis van zijn werk als reactionair.] Na de dood van de schrijver kreeg de "Broeders van Karamazov" een hogere waardering. D. - Ja. P. Mirsky schreef over de vier grote romans van de schrijver ("de vijfpunter" zonder "Leraar"). Pas in de tweede helft van de 20e eeuw werden de vijf beroemdste romans van de schrijver de "grote vijfdaagse mazoon" genoemd.

Beoordeelde de persoonlijkheid van Dostojevski een aantal liberale en democratische figuren, in het bijzonder de leider van de liberale Narodniks N. K. - Ja. Mikhailovsky [\[369\]\[1\]](#) [\[370\]](#) In 1913 gaf Maxim Gorky voor het eerst Dostojevski een beoordeling van het "kwaadaardige genie" en sado-masochist[\[371\]\[.\]](#)

In 1912, B. Famish Afbeeldingen Pereverzev schreef dat in eerlijkheid en waarheid, in termen van originaliteit en nieuwigheid van inhoud, de artistieke waarde van Dostojevski's werken universeel wordt erkend [\[373\]](#) en de waarden van het belang van het werk van Dostojevski in drie gezichtspunten voor hun beste vertegenwoordigers wordt verdeeld, en de waarden van het belang van het werk van Dostojevski in drie gezichtspunten voor hun beste vertegenwoordigers is verdeeld:

- Н. К. Михайловский — персонажи Достоевского психически больные люди и дело психиатров-специалистов возиться с ними; произведения Достоевского не имеют художественной ценности.
- D. - Ja. - S. De werken van Dostojevski hebben een profetische, messiaanse betekenis; Dostojevski's helden zijn de aankondigingen van de nieuwe mensheid, maar we zijn niet in staat om de betekenis van Dostojevski's werken te begrijpen.
- V. Mr. Belinsky en N. - A. Dobrolyubov - de helden van Dostojevski vertegenwoordigen een

wijdverbreid sociaal fenomeen, “zet een groot sociaal probleem voor ons, vraag van ons, zowel door gedachte als door [actie” [374]].

Pereverzev schreef: “Mikhailovski begreep de dubbele aard van de psyche van de helden van Dostojevski niet. Mikhailovski begreep ten onrechte het karakter van het werk van Dostojevski.”[375] - N. K. - Ja. Mikhailovski kon de complexiteit en originaliteit van het werk van Dostojevski niet waarderen, ontkende het humanisme van de schrijver, die zich tot V aangetrokken voelde. Mr. Belinsky en N. - A. Dobrolyubov zag in de psychologie van het “grote hartgetuige” de innovatie van het realisme niet, en “wrede talent” beschouwd als de eigenschap van zijn persoonlijke psychologie.[376] De ideologische tegenstanders van Dostojevski werden dubbel beoordeeld door de ideologische tegenstanders van Dostojevski - liberalen, democraten, communisten, communisten, toen het wereldbelang van het werk van de schrijver niet werd betwist: “Dostojevski's genie, maar ...”. Na “maar” volgde het negatieve ideologische label. Deze standpunten zijn nog steeds te vinden.

Voor een adequate perceptie van tegenstrijdige wederzijds exclusieve beoordelingen van gezaghebbende auteurs moet rekening worden gehouden met de historische en politieke situatie, de naleving van een bepaalde ideologie. Bijvoorbeeld, VI. - S. Solovyov schreef dat Dostojevski - het proete “geloof geloofde in de oneindige kracht van de menselijke ziel” en G. M. M. Friedlander noemde de mening van de grondlegger van de literatuur van het socialistische realisme M. Gorky, die met Dostojevski herdacht tegen zijn “geloof in de mens, overdrijving tot de macht van het duistere, “dier” principe dat in de mens wordt gegenereerd door de kracht van eigendom.”[377]

Met Shakespeare vergeleek Dostojevski voor het eerst de historicus en de gepassioneerde bewonderaar van de schrijver E. V. Tarlet, die de Russische schrijver beschouwde als ‘de grootste kunstenaar van de wereldliteratuur’. Na een optreden in 1900 in de Russische Assemblee in Warschau met een lezing “Shakespeare en Dostojevski” E. V. Tarle schrijft A. Mr. Dostojevskaja: “Dostojevski opende in de menselijke ziel zulke afgronden en afgrond dat zowel voor Shakespeare als voor Tolstoj gesloten bleef” [378[378]]. Volgens theoloog Rowan Williams, Dostojevski-Roemaan dacht aan het creëren, zoals Shakespeare[.]

Een aantal auteurs (p. - N. Boelgakov in het rapport “Russische tragedie” 379, M. - A. Gemaakt door Voloshin, Vyach. Ivanov in de toespraak, die de basis werd van het artikel “De belangrijkste mythe in de roman “Demonen”[,]B. V. Rozanov) begon voor het eerst te praten over de tragedie van de werken van Dostojevski. In 1911 introduceerde Vyacheslav Ivanov, met betrekking tot de romans van Dostojevski, een nieuwe term “romantragedie”, die samen met de auteurs D gebruikte. - S. Ivan Merezhkovski (Iwana) Famish Afbeeldingen Aleksandr Annensky (voetballer) Leonid (voetballer) Aleksandr Volynsky (voetballer) V. Vladimir Loekasjinski (voetballer) V. Veresaev et al.[255]

Vekhovtsy en Russische religieuze filosofen N. - A. Berdjajev